

Ученитъ дълбоко въздъхнаха, оправиха си голѣмитѣ очила и казаха: „Вѣтъръ нѣма да духа, докато слънцето пакъ не се върне и изгрѣе, защото слънцето е създателъ на вѣтъра и бурята. То стоплюва въздуха на едни мѣста по-силно, на други по-слабо. Топлиятъ въздухъ се издига нагоре, носи се отъ едно мѣсто на друго и този движещъ се въздухъ е вѣтъръ. Ако въздушнитѣ маси много бърже се движатъ, това е вече буря; а когато много бавно, тогава листата едва шумолятъ. Слънцето вече не огрѣва въздуха, и затова напраздно сте строили вашитѣ вѣтрени мелници.“

Хората псуваха и ругаяха, отъ яростъ скубѣха си коситѣ отъ главата, но не помогнаха ни псувни, ни ругатни, нито безсилната имъ злоба,— вѣтренитѣ мелници не мръднаха.

„Трѣбва да слѣзете въ минитѣ и да изкопаете каменни вжглища“, казаха хората на миньоритѣ, но миньоритѣ отказаха, защото не искаха да работятъ, когато другитѣ празднуватъ. „Ние не искаме да умремъ отъ студъ“, ревъха хората и навсѣкжде избухнаха метежи, сблъсквания и кръвопролития. Хората изсѣкоха всички гори за дърва, но пакъ мнозина премръзнаха и умрѣха.

Ставаше отъ день на день по-студено, и студтъ по цѣлата земя се засили като на северния полюсъ. Морето замръзна на сто метра дълбочина и никой корабъ не можеше да отиде къмъ далечнитѣ земи да донесе жито и други нѣща. Нито единъ рибаръ не можеше да хвърли мрежа и да лови риба. Горскитѣ животни измрѣха, птицитѣ изпадаха замръзнали, кръвта имъ бѣ станала на ледъ. Почвата бѣ закоравѣла на голѣма